

Нова книга Дарини Гнатко, переможниці Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова» в номінації «Вибір видавця»! Від авторки роману «Катерина», що полонив серця читачів проникливою історією кохання колишньої кріпачки та графа.

Полтавщина. 30-ті роки ХХ століття.

Природа наділила просту сільську дівчину Ганнусю неабиякою красою. Товста чорна коса, світло-блакитні очі в темних віях, дзвінкий сміх... Кожна клітина її тіла дихає звабою та чарівністю. Парубки втрачають голову та ладні на все, щоб оволодіти нею. Однак серед залицяльників юної красуні є й одружені чоловіки... Ганнуся стає винуватицею руйнування чужої родини, а згодом і власної... Чи був у неї вибір?

Дуже зворушлива історія життя сільської красуні на тлі найдраматичніших подій української минувщини: голодомор, сталінські репресії.

— Та далась я вам...

— Далась, — тихо заперечив Прокопенко, і жар його очей зробився просто нестерпним. — Чи знаєш ти сама, якою владою наділила тебе природа... Так, Дарина гарненька, але її холодна краса ніщо, вона бліда перед тобою. А ти, Ганю, ти моя мара, з того вечора, як я побачив тебе, тільки тобою й хворію, мов очмарений, до нестями бажаю тебе, моє сонечко... — слова Прокопенка падали на серце Ганнусі важким тягарем, перекликаючись з палкими зізнаннями Павла там, у глушині, у Пирогох. І як відрізнялась їхня відверта звірина пристрасть від ніжної лагідності Дмитра. Їх вабить її жіноча п'янка краса, молоде достигле тіло, а душа — то так, щось неважливе.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-0217-7

9 786171 202177

ДАРІНА
ГНАТКО

Проклята краса

Її хрест — її врода

ДАРІНА ГНАТКО

Проклята краса

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ДАРИНА ГНАТКО

Проклята Краса

РОМАН

ВИБІР ВИДАВЦЯ

Міжнародного літературного конкурсу романів,
кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
Г56

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Шрифтове оформлення обкладинки *Тетяни Коровіної*

ISBN 978-617-12-0217-7

- © Ірзізова Ю. Г., 2015
- © DepositPhotos.com/anna-mile, обкладинка, 2016
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2016
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2016

«Коронація слова» створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різножанрову, захопливу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

*Тетяна та Юрій Логусі,
засновники проекту*

Міжнародний літературний конкурс романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» був заснований за підтримки брэнда найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно, театр і пісня обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру і як наслідок — наповнення українського ринку повнокривною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — якісними українськими фільмами й п'єсами.

koronatsiya.com

ЧАСТИНА ПЕРША

ГАННУСЯ

1

Там, де невеличка річка Сухий Кагамлик повертає течію до ревучих вод Дніпра, розкинулося в густих заростях очерету село Пирого, одне з багатьох сіл Полтавщини. Саме там, в убогій хаті під дахом зі старого, подекуди зігнилого очерету, що стояла на крутому схилі, майже біля самої річки, і з'явилася на світ Ганна Микитівна Кравецька, яка відразу ж стала зватися Ганнусею. Породілля, виснажена недоїданням, постійними хвилюваннями та тривогами, часто схилялася над колискою немовляти, довго вдивлялась у ясні очі, які безтурботно зустрічали її погляд, і, зітхаючи, шепотіла:

— Ганнусю, Ганнусю, сонечко!

Дитя у відповідь мружило оченята та посміхалося беззубим ротиком, і молода мати, ще така юна Ярослава Кравецька, зовсім забувала в такі хвилини про те, що йде зима, що цьогогорічний недорід пшениці залишив родину майже голодною, що чимось треба віддавати борги — гроші, на які купили страшненьку стару козу, аби мати бодай краплину молока для дитини. І скільки його було, того усього, важкого для дум, від чого їй жити на цьому світі не хотілося, та все ж доводилося терпіти, бо живим до могили не влізеш. А іноді залізти хотілося, аби тільки не бачити життя цього важкого, яке раніше не могло наснитися навіть у страхітньому сні. Та хіба ж думала вона, єдина донька з-поміж чотирьох дітей селищного та доволі

заможного коваля Степана Роменка, що колись житиме в за-валюсі, де пліснява повзала по стінах і де зовсім не трималося тепло, і з острахом замислюватися, а чи буде завтра що їсти, чи знову не доведеться лягати на порожній шлунок, слухаючи його нудотне буркотіння. І понад усе мріяти повернутися у те літо, коли ще були живі тато, брати та рідна матінка і стояла посеред села їхня чимала хата, де всього було удосталь, а потім ураз не стало, після того як трьох братів привезли вбитими, у закривавленому рядні, на підводі, у котру був запряжений вороний батьківський кінь. І навіть зараз, коли минуло майже три роки з того похмурого зимового дня, Ярослава добре пам'ятала, як з хати вибігла в кофтині мати, простоволоса та боса, упала біля воріт на ту підводу, мов птаха, що їй зламано крила, й заридала, заводала, схопившись руками за голову. А слідком вийшов і батько, дивлячись застиглим поглядом на тіла синів, а в глибині очей його горів такий вогонь, від якого аж моторошно робилося. Через день, ледь устигнувши поховати синів у мерзлу землю, батько вскочив на коня й помчав мститися за їхню смерть. Та не вийшло помсти. За тиждень повернувся додому також, як і сини його, в окривавленому рядні. Тієї ж ночі їхню хату спалили, й у ній згоріли тіло батька та жива мати. Саму Ярославу врятувало те, що вона була в той день у двоюрідної сестри, затрималася до ночі, допомагаючи біля малої дитини, і її відмовили йти через яр із сусіднього села. Так вона й залишилася сиротою, за декілька днів утративши всю свою родину. Майже рік прожила вона в тітки своєї Олени, почорніла від горя, опухла від сліз. А потім потрохи прийшла до тям і побачила нарешті біля себе тітчиного сусіду Микиту Кравецького, похмурого та мовчазного хлопця, що кидав на неї довгі й сумні погляди, а потім узяв та й зізнався в коханні. А вона, чи любила, чи ні, пішла за нього, не бажаючи бути тягарем та завадою для тітки. Після Різдвяного посту стала під вінець, увійшовши дружиною в убогу оселю родини Кравецьких, де, окрім Микити, жили ще його батьки та старший брат з дружиною та дітьми. Але щасливою себе не відчула. Життя

в родині Кравецьких не було для неї безхмарним та щасливим. Свекор, Яків Харитонович, виявився людиною не дуже доброю, з важким характером, а свекруха, Оляна Йосипівна, хоч і була доброю вдачі, але на той час тяжко хворіла. Брат Микити з дружиною жили якось відокремлено. Залишалася в неї тільки одна втіха — кохання Микити. А ось зараз з'явилося ще й оце маленьке сонечко, Ганнуся, з темним чубчиком на голівці та прозорими, мов сльоза, блакитними оченятками, зовсім як у мамі. І як би не важко було їй, наслухавшись за день гірких докорів від свекра та стогонів помираючої свекрухи, а схилиться над колискою, зазирне в оченята, чисті та прозорі, посміхнеться у відповідь на беззубу старечу посмішку, й робиться на серці світліше, мов сонцем зігріто та осяяно.

А Ганнуся росла й дедалі більше посміхалася, показуючи дві чарівні ямочки на гладеньких дитячих щічках, і щораз частіше тишу похмурої кравецької хати порушував дитячий сміх, який кришталевим дзвоником торкався вуха та проганяв геть смуток і тривогу, що, мов чорні тіні, зачаїлися по кутках. Дід Яків тільки хмурих густі, сиво-чорні брови, плював та щідив скрізь зуби:

— Тьху, пустунка дівка буде!

На що свекруха ледь чутно суперечила:

— Облиш, Якове, то з дитинчам янголи бавляться.

Дід Яків замовкав, презирливо стискав вуста, але не перестав хмуритися. Ганнусю він незлюбив відразу ж, і невідомо було, з якого то дива з'явилася в нього ота нелюбов до рідної своєї онуки. Проте Ярослава намагалася не звертати на те уваги, бо любила свою донечку понад усе.

Так минав день за днем, Ганнусі виповнився рік, коли тихо померла свекруха. А дід Яків, утративши дружину, зробився ще сварливішим, геть нестерпним. Брат Микити, Данило, з дружиною Глашкою через деякий час нарешті здійснили свою заповітну мрію. Дядько Глашки мав у місті будинок, дітей у нього не було, й після смерті дружини він покликав Глашку до себе, бо не хотів жити сам. З того часу вже Ярослава стала в хаті господинею й була б майже щасливою, аби тільки не

невдоволення свекра та убогість, що придавила їх важким тягарем, дихаючи в спину смердючим подихом страху та розпачу.

А Ганнуся зростала, незважаючи на тяжкі часи, коли в країні панувала нова влада, ті самі червоні, що колись убили її бабу та діда, трьох дядьків, росла такою ж веселою та сміхотливою, якою була з самого свого народження. На бурчання завше невдоволеного діда вона тільки посміхалася, сяяла блакитними оченятами, не звертаючи уваги.

Ганнусі минуло одинадцять, коли Україну накрила чорна хмара голоду. Ярослава до того часу вже мала, окрім Ганнусі, ще трьох дітей, двох синів та доньку. Голод не пожалів їхню родину, віддавши смерті діда Якова та двох діток, середніх. Ярослава божеволіла, кожного дня встаючи лише з однією думкою — чим нагодувати діточок, які жадібно дивилися на неї своїми великими оченятами на схудлих личках. Вона ночами повзала в полі, збираючи гнилу пшеницю, терла її та смажила коржі. Дід помер, Микита подався до міста заробити яку копійчину, а Ярослава з дітьми залишилася. Не сміялася більше Ганнуся дзвінко, не співала безтурботно пісень, а тільки мовчки ходила по хаті, іноді притискаючись до Ярославиних колін і зазираючи матері в очі.

— Мамо, їсточки так хочеться, — тихо шепотіла вона, нестерпним бодем торкаючись тими словами серця Ярослави, — але ж маленьким теж хочеться, правда?

— Справді, — затерплими вустами відповідала Ярослава й тихо молилася, аби пошвидше повернувся Микита. Як то боляче було для серця материнського спостерігати, як потроху згасають ясні оченята її кровинок, її діточок, як гаснуть ясні очі Ганнусі. Одного дня оченята сина Тараса та доньки Люби згасли назавжди, і для Ярослави головним тепер стало зберегти життя Ганнусі та найменшого Івасика. А Микити все не було. Щось допомагала тітка, але скоро вже й вона не мала чого дати. Ярослава трималася, падаючи з ніг від голоду, й у відповідь на її молитви прийшов Данило. Прийшов з цілим мішком наїдків. Зі сльозами на очах їла Ярослава

маленький шматок хліба зі справжнього борошна, слухаючи про несподівану хворобу чоловіка, його біль за ними, про те, як намагався прийти додому, ледь тримаючись на ногах.

Так і вижили вони в ті страшні роки, спершу завдяки тому мішку Даниловому, а потім уже й Микита почав приносити додому харчі. Поступово на ясне личко Ганнусі повернулася та чарівна посмішка, що квітла на ньому з самого дитинства і була її вдачею.

Прохолодна вода Сухого Кагамлика лагідно торкнулася оголених ніг Ганнусі й, вдоволено прошелестівши, відступила назад. Ганнуся задерла голову догори, підставила обличчя сонцю, яке торкнулося її теплом, і радісно посміхнулася. За-вмерла на деякий час, вдивляючись у пронизливо-блакитне, зовсім як її очі, небо. Навіть не повертаючись у бік ферми, вона знала, що там, біля розгалуженої гіллястої верби, причаївся, застигнувши, агроном Павло Гребенко. Вона кожною клітиною свого молодого тіла відчувала жадібно-напружений погляд очей і від того почувалася якось незвично. Та і як ще могла почувати себе вісімнадцятирічна дівчина, на яку посеред ватаги ще зелених та безвусих хлопчаків, що настирливо домагались її уваги, звернув увагу справжній чоловік. Агроном Гребенко до Пирогів прибув не так давно, десь з півроку тому, й приїхав він не сам, а з галасливою дружиною, хворобливою дитиною років двох і тещею, яка була завше невдоволена усім та усіма. Ганнуся ще пам'ятала, як усі дівчата села ходили біля контори, аби тільки оком поглянути на красеня-агронома, який мав і поставу, і зовнішність дуже примітні. Чого тільки були варті очі його, пильні та уважні, у глибинах яких ледь-ледь вгадувалося щось таке, що непокоїло, вабило слабкі серця жіночі, ще такі молоді та неміцні. Ганнуся до ватаги отих занепокоєних дівчат спершу не приєдналась, бо поталанило їй набагато більше. Агроном оселився поряду хаті, у якій раніше жили Брегеди, котрі не забажали віддати до колгоспу свого господарства, і за те їх вислали до Сибіру. Вона спершу не

звернула на нього уваги, а от весною, коли повезли їх на лани, де крутився весь час новий агроном, щось таке між ними сталося, чого Ганнуся й сама не могла втямити. Жартуючи з дівчатами, заливаючись своїм веселим та дзвінким сміхом, стала вона помічати на собі довгі, замислені погляди кремезного агронома, від чого робилося їй і дивно, і приємно, бо помітив її чоловік, за яким потай зітхали майже всі дівчата, відчайдушно заздрячи гостроносій, галасливій Галині, його дружині. Щоправда, на початку вона ще відвертала від нього гордовиту голівку, паваю пропливаючи повз високу та широкоплечу постать Павла Гребенка, але з часом мов якийсь бісик штовхав її кинути на нього то один погляд, то інший, бо ж кожна жінка хоче, щоб перед нею схилялись чоловіки. І чомусь наявність в агронома галасливої Галини її не надто бентежила.

Поглянувши знову на воду та зачепивши краєм ока застиглу постать агронома, Ганнуся ледь помітно посміхнулася й раптом, стрімко та несподівано, кинулася в прохолодну, але таку приємну в спекотний день воду, а потім попливла, відчуваючи, як свіжість води огортає її спітніле та запорошене тіло. Сягнувши середини річки, вона повернула назад, намацала босими ногами замулене дно річки і повільно вийшла з води на берег, густо порослий яскраво-зеленою травою, вдаючи, що не помічає Гребенка, що майорів уже біля молоді берізки, зовсім поряд. Вона зупинилася біля бузкового куща, на якому покинула одяг, і, перекинувши товсту чорну косу через плече, почала витискати з неї воду. І за хвилину біля неї впала довга тінь.

— Здоровенька була, сусідонько, — пролунав зовсім поряд, над самісіньким її вухом, трішки глухуватий голос Гребенка. Ганнуся зойкнула тихенько, з вічним жіночим лукавством вдавши, що поява його для неї була несподіванкою й налякала її, ніжне дівча, а потім стрімко обернулася, ударивши косою агронома по його сорочці. Він стояв зовсім поряд, затуляючи від неї яскраве сонячне проміння, нависаючи дубом кремезним, поглядом обпікаючи лице, молоде та чорноброве, з ясними зорями очей блакитних, прямим носиком та досяглими

вишнями червоних вуст. І щось ворухнулося в Ганнусі від того погляду, зробилося водночас і гаряче, і трішки зимно. Лець помітно пригасивши сяйво очей довгими та густими віями, вона мовчки дивилася на лице його, чимале та добряче відгодоване, зі світлими густими бровами, прямим носом і чітким ротом.

Потім Ганнуся опустила очі й прошепотіла:

— Доброго дня!

Ніяковості та хвилювання перед цим молодиком вона не відчувала, а от цікаво було, що ж він далі вчинить? Адже білий день, десь за деревами гуде своїм життям село, гомонять люди, і будь-якої миті з боку села чи ферми може з'явитися чия-небудь постать... Ні, Ганнуся зовсім не боялася Гребенка, а цікаво було, що ж він скаже, на що буде здатний, позаяк навжився підійти та заговорити з нею, чого раніше ніколи не траплялося. Вона запитально глянула на нього, а Павло збентежено відступив на один крок, а потім пробурмотів так тихо, що Ганнуся не зрозуміла його слова.

— А... часто ти сюди приходиш?

Вона знизала плечима.

— Та нечасто. Як хвилька виявиться вільна.

— Зрозуміло, — знову лець чутно пробурмотів Гребенко й затих, дивуючи своєю невпевненістю. Вона почекала ще трішки, сподіваючись, що він заговорить. Але Павло мовчав, тому вона помітно знизала плечима й зробила кілька кроків до гурту молодих берізок.

— Вибачте, мені час на ланку.

Гребенко промовчав, замислено поглянув на неї, немов щось собі надумавши, а потім, коли Ганнуся вже відійшла, раптом рвонувся до неї, ухопив міцною рукою її за лікоть та видихнув:

— Ганно, постривай!

Вона зупинилась, скосила очі на його руку з товстими за-смаглими пальцями, що зараз тримали її за сорочку, і запитала байдуже:

— Чого вам, Павле Микитовичу?

ЗМІСТ

<i>Частина перша. Ганнуся</i>	5
<i>Частина друга. Аня</i>	153

Літературно-художнє видання

ГНАТКО Дарина
Проклята краса
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Завідувач редакції *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *М. І. Коміна*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *К. В. Дюкар*

Підписано до друку 15.01.2016. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturpaua». Ум. друк. арк. 12,6. Наклад 10 000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Гнатко Д.

Г56 Проклята краса : роман / Дарина Гнатко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 240 с.

ISBN 978-617-12-0217-7

Полтавщина, 30-ті роки ХХ століття. Сільська дівчина Ганнуся наділена фатальною красою, тому стає найбажанішою нареченою. Але серед її залицяльників є й одружені чоловіки. Один із них — агроном Павло Гребенко, який має дружину та дворічного сина. З часом його залицяння до Ганнусі стає настільки явним, що селом ширяться чутки й батьки змушені «сховати» дочку в місті. Там доля зводить її з майором Дмитром Солодовим. Вони закохуються з першого погляду. Але на заваді їхньому щастю знову стає жіноча підступність... Мимоволі Ганнуся руйнує чужі родини, а її краса стає справжнім прокляттям!

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)

1. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
2. Артемівськ, вул. Радянська, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
3. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
4. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
5. Бердянськ, просп. Леніна, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
6. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
7. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
8. Вознесенськ, вул. Синькова, 5-А, (05134) 3-20-19
9. Дніпродзержинський, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
10. Дніпропетровськ, просп. Карла Маркса, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
11. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
12. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
13. Запоріжжя, просп. Леніна, 58, (061) 787-63-86
14. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
15. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
16. Ізмаїл, вул. Лушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
17. Ізюм, пл. Радянська, 7, (05743) 3-14-72
18. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
19. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
20. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
21. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
22. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
23. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
24. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
25. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
26. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
27. Котопот, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
28. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
29. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
30. Кременчук, вул. Леніна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
31. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
32. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
33. Лисичанськ, просп. Леніна, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
34. Луцьк, вул. Рівненська, 48 (ТЦ «Фокстрот», 1-й поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
41. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
42. Нікополь, просп. Трубніків, 14 (ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
43. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, буд. 13, ТЦ «Центральний» (колишній «Дитячий світ»), 2-й поверх, (05549) 7-96-51
44. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «СіТ-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
45. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
46. Одеса, вул. Краснова, 17 (пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
47. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
48. Павлоград, вул. Карла Маркса, 84-А, (057) 752-65-92
49. Первомайськ, вул. Ревлюкшій, 34, (05161) 7-53-99
50. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
51. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
52. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
53. Слов'янськ, пл. Жовтневої революції, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
54. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
55. Тернопіль, вул. Перла, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
56. Ужгород, пл. Кирила та Мефодія, 3 (універмаг «Україна», 2-й поверх), (0312) 62-22-29
57. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
58. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
59. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
60. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
61. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
62. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
63. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
64. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
65. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
66. Шостка, вул. Карла Маркса, 24, (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Генеральний спонсор Конкурсу

Генеральний інформаційний партнер

Почесний партнер Конкурсу

Меценат конкурсу
Богдан Батрух

КОРДОН

GELON

Партнер дитячої премії Анатолія Євдоким

ОСК КИНО

БЕТА ХОЛДІНГ ГРУП

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО УКРАЇНИ З ПИТАНЬ КІНО

Інформаційні партнери Конкурсу

ФОКУС

УЛ:ПЕРШИЙ

УКРАЇНА

MANDRY

СЕГОДНЯ

перший - український - інформаційний

ДЗЕРКАЛО ТИЖНЯ

еспресо

DISCOMET

Час і Поцілунки

Засновники та організатори конкурсу “Коронація Слова”
Тетяна та Юрій Логуші

